

Naši členové se prezentují:

Bohumír Soušek – patriot moravských chovů, ať již koní či holubů

Pan **Bohumír Soušek** je našim předním odborníkem v plemenitbě moravského teplokrevníka, jehož hluboké znalosti týkající se chovu koní nesoucích původní rakousko-uherské geny pramení z celoživotní chovatelské praxe.

Traduje se, co koňář to holubář, tak své bohaté holubářské poznatky, co se týče genetiky, která je podobná, uplatňuje i v chovu moravských koní.

Pochází ze zemědělské rodiny, ale jejich hospodářství bylo tak rozlehlé, že nebylo možné, aby bylo obděláváno koňmi, po kterých pan Soušek odmalička pokukoval. Občas ke koním docházel za svým strýcem, který vlastnil tažné koně.

I když se vyučil jako opravář zemědělských strojů a potom si dálkově dodělal maturitu ze zemědělské rostlinné výroby, stále sní svůj sen o vlastním koni.

Po sloučení družstva Uhřetice s družstvem Kojetín, nastupuje jako mechanizátor na Školní statek do Kojetína, kde se mu za podpory tehdejšího vedení, kteří znali jeho přání, konečně v roce 1981 splňuje koňský sen.

Kupuje si své první klisny. Velmi dobře prochovanou hnědku **SM 1659 Valonu** (po otci Valet vizovický, z matky po 2045 Nonius XXI-8), která udělala svou kariéru v zápřeží a bělku, která měla skončit na jatkách, **SM 2180 Lukrecii** (po Luk žlutavský, z matky po Dahoman V- Host.). Pan Soušek začíná na těchto dvou klisnách odchovávat svá první hříbata. Valona mu dává Vetu, s vlastní skokovou výkonností „S“, která je dlouhou dobu využívána jako „pětibojačka“ v Poděbradech. Po své sportovní kariéře se pět vrací do stáda chovných klisen k panu Souškoví. I klisna Lukrecie se mu odvděčí za život a dává mu pět hříbat, poslední Fregatu.

Pořádá v Uhřetických **první svody** koní nesoucích původní geny rakousko-uherských kmenů. Sám si kupuje prvního ušlechtilého plemenného hřebce s vysokou známkou hodnocení, bělouše **4322 Furioso I-21 (Honor) s.v.**

Cílem pana Souška je zachování koně nesoucí původní rakousko-uherské geny. Díky této myšlence nachází v roce 1991 další takové nadšence, jako je on sám (ing. Č. Krybuse, J. Jarku, ing. V. Milotu, atd...), se kterými se snaží tyto koně, o které hřebčiny přestaly mít zájem, zachránit. Tento spolek „**Chovatelé pohořelického koně**“ zatím figuroval jako speciální sekce Svazu chovatelů koní Moravy a Slezska“. Pan Soušek nechybí ani u toho, když je v roce 1996 ustavující schůze občanského sdružení, které je nazváno „**Svaz chovatelů a příznivců moravského teplokrevníka**“.

V roce 2005, kdy svaz zahajuje svou činnost valnou hromadou je pan Soušek nominován a zvolen **členem rady plemenné knihy** moravského teplokrevníka.

Tuto důležitou funkci zastává stále.

Na jeho připouštěcí stanici se mezi tím vystřídalo 6 plemenných hřebců (3 Furioso, 3 Przedswit), ať již zapůjčených či vlastních. Pro nastávající připouštěcí sezónu zde stojí v pořadí již sedmý hřebec, plnokrevný 677 Regulus.

Za léta chovatelské činnosti se mu narodilo přes 40 hříbat, z nichž je více jak polovina zapsaná v plemenné knize moravského teplokrevníka.

Na první pohled by se zdálo, že pro tohoto člověka, pro kterého je tím nejdůležitějším

chov a ušlechtilost koní, již nic neschází. Při druhém pohledu je vidět, že je rozčarovaný tým, jak si chovatelé závidí, místo toho, aby si pomáhali. Navíc je pan Soušek v poslední době velmi zklamán rozpolceností svazu, protože když již konečně nastal nějaký posun kupředu, tak se svaz díky vnitřním neshodám dostal zase o krok zpět.

(Text: B. Souška zpovídala I. Sedláčková. Foto: ing. R. Polednová, B. Soušková a archiv B. Souška)

BOHUMÍR SOUŠEK

